

særligt Departement og Finantsministeren her hjemme; denne Samvirken kan for de coloniale Forhold kun finde Sted mellem den coloniale Overbestyrelse og Finantsministeren og navnlig Finantsministeren for hele Monarchiet. Dette Forhold lader sig ikke forandre, hvor mange Love man end udgiver for Colonierne. Colonialloven af 26de Marts 1852 gjorde ingen væsentlig Forandring i dette Forhold. I hvorvel det var tilfaldet, at der skulde tilvebringes en større Eenhed i den coloniale Bestyrelse, saa vedblev dog det coloniale Departement her hjemme altid at conferere med vedkommende Ministerium, hvorunder den særlige Sag ellers efter sin Bestaaffenhed henhørte, og om man ogsaa nu vilde lægge hver særlig Sag fra Colonien nærmere hen til det vedkommende Ministerium her hjemme, saa vilde det umuligt kunne undgaaes, at der confereredes med den coloniale Overbestyrelse, og denne vilde navnlig i Pengespørgsmaal altid blive den afgjørende. Det er disse Bemærkninger, jeg har villet fremsætte, men jeg troer ogsaa, at de vise, at naar man saaledes hensætter denne Paragraph: „Overbestyrelsen i Moderlandet af Vestindiens indre Anliggender skeer fremtidigt ved vedkommende Minister for Kongerigets særlige Anliggender,“ saa kunde man deraf komme til den seilagtige Slutning, at den vedkommende Minister for Kongerigets særlige Anliggender ogsaa i Pengespørgsmaalet i Sager angaaende Colonierne maatte have den samme Indsyddelse, som han har i Sager her hjemme; men det lader sig ikke gjøre. Jeg troer derfor, at Paragraphen ogsaa af den Grund vilde blive vilblevende og at det derfor er aldeles urigtigt, at den staaer her. Det samme vil ogsaa gjælde om Slutningen af § 5. Jeg kan meget godt indsee, at den høitærede Indenrigsminister ikke har lagt saa stor Vægt paa sit Endringsforslag til § 5 som med Hensyn til § 4, thi han har vistnok god Grund til at antage, at om end § 5 bliver staaende usforandret nu, vil den ikke blive det ved den sidste Afgjørelse af denne Sag. Jeg kan imidlertid alligevel ikke undlade at bemærke, at det, der fra den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) er bleven fremsat med Hensyn til Spørgsmaalet om § 5, neppe turde have

noget Hold, jeg troer, at den ærede Indenrigsministers Forslag maa nyde den samme Fremme med Hensyn til § 5, som det vil faae med Hensyn til § 4, og om det ikke nyder det nu, saa vil det, hvis overhovedet dette Lovforslag bliver til Lov, nyde det senere.

Ordføreren: Ja, jeg skal henholde mig til min tidligere Udtalelse.

Da ingen Flere begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Fleertals Forslags § 4 (see Anhang B. Sp. 185—186) forkastedes med 57 St. mod 6.

Derved afgjordes Indenrigsministerens Forslag, at denne Paragraph udgaaer.

2) Indenrigsministerens Forslag til § 5:

Slutningen, fra Ordene „og Kongerigets Regjering“ o. s. v. indtil Enden udgaaer. Forkastedes med 50 St. mod 17.

3) Udvalgets Fleertals Forslags § 5 (see Anhang B. Sp. 185—186) vedtoges eenstemmigt med 64 St.

Udvalgets Fleertals Forslags § 6 fattes dernæst under Forhandling.

Indenrigsministeren: Efter den Charakter, hele dette Lovforslag har, som et Forslag til ved Dereenskomst at ordne disse Forhold, der ved Grundlovsbestemmelsen ere blevene efterladte i en temmelig forviklet Tilstand, finder jeg mig ikke foranlediget til at gaae videre ind paa Realiteten, og navnlig ikke til at erklære mig imod den foreliggende Paragraph.

Da ingen Flere begjærede Ordet, fattes: Udvalgets Fleertals Forslags § 6 (see Anhang B. Sp. 185—186) under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 69 St.